

yderligere Byrder, ere Kommunerne forpligtede til samtidigt med Skatforhøjelsen at bidrage noget vist til Statskassen, og det ere de gaaede ind paa. St. Thomas' Tilstand er dog saaledes, at den ikke foreløbigt vil kunne bidrage noget. St. Croix mener, at naar den faar forøgede Indtægter som Følge af det foreliggende Lovforslag, vil den aarlig kunne bidrage et Beløb af 75,000 Frcs. til Statskassen.

For at tilvejebringe Balance mellem Indtægt og Udgift for Øerne er der, som sagt, forelagt Forslag om forskellige Forhøjelser af Toldindtægterne, Skibsafgifterne og Næringsafgifterne. Øerne ere gaaede ind paa at vedtage disse Forslag, og de ere yderligere gaaede ind paa, at hvis de noget Aar ikke kunne bære de Udgifter, som fordres til deres kommunale Anliggender, kan Indførselstolden af Guvernøren for eet Aar ad Gangen forhøjes saa meget, at de kunne faa deres Under-skud dækket.

Jeg for min Part kunde ønske, at man ved Siden af de forskellige Forslag til Forøgelse af Indtægter for Øerne var gaaet til en Skat efter Formue og Lejlighed. Den udsendte Kommission har ogsaa antydet Muligheden af en saadan Skat, men man har modsat sig den derude, fordi man mangler Grundlag for at kunne beregne den, og fordi Befolkningen aldeles ikke er moden til slikt.

De forelagte Forslag som Helhed ere naturligvis ikke Forslag, som stemme overens med vore Anskuelser om en fornuftig Lovgivning. I meget høj Grad opretholdes indirekte Afgifter paa alle Omraader, medens man undlader at tage en direkte Skat som her i Danmark gennem Ejendomsskyld og Skat paa Formue og Indtægt. Men det er overensstemmende med de Folks Tænkemaade, og den Udvikling, der har fundet Sted, kan ikke pludselig forandres. Naar Regeringen har ment at kunne gaa ind paa Forslagene, som de ligge her, og at kunne forelægge saadanne Forslag, er det jo dels støttet paa Kommissionens Betænkning, dels paa, at selve Befolkningen derude ikke mener at kunne forlade det gamle Grundlag for Beskatning, i alt Fald ikke foreløbig.

De Reformere, som altsaa ville blive gennemførte, hvis Rigsdagen gaar ind paa denne Ordning, ville bedst ses af det første her foreliggende Forslag, nemlig det om Ændringer i Koloniallov for de dansk-vestindiske Øer. Af § 3 i dette

Lovforslag vil det ses, at man har søgt at demokratisere Styrelsen derude ved at ned sætte den ved Kolonialraadsvalgene gældende Census. Regeringen havde ønsket at gaa videre, end her er foreslaaet, men Kolonialraadene mene, at man foreløbig maa blive staaende ved den Affattelse, § 3 har faaet, idet de i øvrigt have erklæret sig villige til om 10 Aar at underkaste disse Bestemmelser en Revision for muligvis at gaa længere ned og gøre Valgretten mere almindelig.

I § 3 findes der en Bestemmelse, som man har ønsket indsat fra Koloniernes Side, nemlig den, at for deres Ytringer i Kolonialraadet kunne Medlemmerne ikke uden Raadets Samtykke drages til Ansvar. Det har faktisk hidtil været saaledes, at Ytringsfriheden i Kolonialraadet har været meget begrænset. Saa snart Guvernøren ikke ønskede Offentligheden gjort bekendt med, hvad der foregik, holdt han lukkede Møder, og Referaterne derfra kom ikke ud til Offentligheden. Medlemmerne vare ligeledes udsatte for at blive dragne til Ansvar for deres Ytringer indenfor Kolonialraadet, hvad der meget maatte hemme Nyttens af Selvstyre. I § 10 hedder det endvidere (Koloniallovens § 50): „Statskassen overtager endvidere Udgifterne til Guvernementet, den militære Styrke (Gendarmekorps) og Folkekirken Menigheder paa Øerne, samt til Pensionering og Understøttelse af de nævnte Institutioners Embeds- og Bestillingsmænd samt disses Enker og Børn“. Det hedder desuden i det første Stykke af den foreslaaede § 10 (§ 49): „Statskassen udreder de til Overbestyrelsen og Kolonialrevisionen i Moderlandet medgaaende Beløb“.

Jeg glemte at tilføje, at Regeringen foreslaar, at den Gæld, Øerne staa i, ophæves. Det er ligeledes i Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling og med Venstres tidligere Standpunkt. Maa jeg dog bemærke, at under den Gæld, hvori Øerne staa til Moderlandet, er der et særligt Laan til St. Croix paa 600,000 Kr. Det var i 1876 for at hjælpe paa Jordbruget derovre, at det blev tilstaaet Øen som et midlertidigt Laan, der hurtigt skulde tilbagebetales og forrentes, men det blev umuligt for Øen at tilbagebetale dette Laan paa Grund af den almindelige Misère. Der kunde nu være Spørgsmaal om, hvorvidt disse 600,000 Kr. ikke burde henstaa til den Tid, som formentlig vil komme, hvor Øerne kunne klare sig og muligt tilbagebetale Laanet.